

Arrest

nr. 73 043 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond, verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 30 maart 2010 een asielaanvraag in.

Op 2 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30 mei 2011 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 62 417 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07/12/2010 werd ingediend door:

K.,A. (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04/02/2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoeningen bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië:

De medicijnen die betrokkene nodig heeft zijn beschikbaar in Armenië. Ze kunnen tegen betaling verkregen worden bij de apotheker. Volgens Rapport Health in Transition: Armenia health system review zijn de apothekers verspreid over het hele land maar het merendeel bevindt zich in de hoofdstad Erevan. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, hij kan dus instaan voor de kosten van de behandeling en eventuele opvolging. Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat betrokkene helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie zij terecht kan voor de nodige ondersteuning. Opvolging is beschikbaar in Erevan. Er zijn twee klinieken gespecialiseerd in de aandoening van betrokkene. De ziekenhuizen in kwestie zijn: Muratsan" University Hospital, Clinic of Therapy RA, Yerevan, 114 Muratsan str en Center of Medical Genetics and Primary Health Care 4 Tigran Mets avenue, Yerevan 375010

Primaire gezondheidszorg is ook beschikbaar in Erevan. Er zijn 35 polyklinieken in Erevan en volgens Basic Benefits Package zijn de zorgen gratis van overheidswege. Verder zijn gespecialiseerde zorgen mogelijk in het Arabkir Joint Medical Center in Erevan. Gespecialiseerde behandeling voor patiënten is gratis. Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoeker dient ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 73 805).

Op 22 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van de substantiële vormvereisten;
Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;
Machtsoverschrijding.*

4.1.1.

De bestreden beslissing van gegrondheid in toepassing van art.9ter Vreemdelingenwet, dient minstens nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché J.S.(...) maar draagt geen originele handtekening

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing. Als contactpersoon wordt mevrouw D.N. (...) vermeld.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie diensten, dat als volgt bepaald:

“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1. “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2. “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekende partij was evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

De verzoekende partij heeft zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en printer.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien verzoeker geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De ingescande handtekening is bijgevolg niet meer dan een loutere fotokopie.

4.1.5.

a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b) Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Het is in dat opzicht merkwaardig dat de zogenaamde beslisser niet de contactpersoon is. Inderdaad, daar waar de contactpersoon mevrouw D.N. (...) is volgens de beslissing, is de beslissing zelf dan weer beweerdelijk genomen door de attaché J.S. (...). Dit roept toch vragen op omdat ook het medisch verslag van de adviserende geneesheer gericht is aan mevrouw D.N. (...), terwijl de contactpersoon hier dan weer mevrouw C., V.F. (...) is. De verzoeker heeft dan ook ernstige vermoedens dat de beslissing niet daadwerkelijk genomen is door dhr. S. (...). Door de gevolgde handeling kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen. Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

c) De verzoekende partij was bovendien geen bestemming in enig elektronische verkeer zodat er geen sprake kan zijn van een elektronische handtekening.

d) De bestreden beslissing werd per aangetekende zending overgemaakt.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 16/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)"

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

2.2. In de nota repliceert verweerder dat attaché J.S. (...) bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen, wat door verzoeker niet wordt betwist. Daarenboven wordt onderaan de beslissing duidelijk de naam en de rang vermeld en vermeldt ook het verzoekschrift deze naam, zodat blijkt dat het duidelijk is wie de bestreden beslissing heeft genomen en ondertekend. Verweerder wijst er ook op dat daargelaten de vraag of de handgeschreven ondertekening een substantiële vormvoorwaarde is, de miskennis van een vormvoorschrift enkel kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing wanneer deze miskennis verzoeker benadeeld heeft. Verweerder meent dat gezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn, een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. In de mate waarin verzoeker de elektronisch gescande handtekening bekritiseert, verwijst verweerder naar de arresten van de Raad van State nrs. 207.655 en 207.656 van 24 september 2010. Verweerder wijst erop dat de elektronisch gescande handtekening principieel wordt aanvaard door de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat er twijfels rijzen over de vraag of de bestreden beslissing wel degelijk door attaché J.S. werd genomen, daar mevrouw D.N. als contactpersoon wordt vermeld. Het loutere feit dat men voor het geval er vragen zijn aangaande de genomen beslissing een andere persoon opgeeft dan de persoon die de beslissing heeft genomen, toont niet aan dat de

beslissing zelf niet zou zijn genomen door de persoon die de beslissing ondertekende. Met het ondertekenen van deze beslissing eigende de persoon zich de beslissing toe. De bestreden beslissing zelf vermeldt onderaan duidelijk *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, J.S. (...) Attaché”*.

Verzoeker betwist niet dat dhr. J.S, attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aldus bevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen.

Er dient opgemerkt te worden dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze. Hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

Noch de door verzoeker aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het feit dat verzoeker geen bestemming was in enig elektronisch verkeer doet hier geen afbreuk aan.

Tevens kan worden gewezen op het besluit van het arrest van de Raad van State nr. 207.655 van 24 september 2010 dat luidt als volgt:

“(…) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgeleverd certificaat of niet met

een veilig middel is aangemaakt; dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché K.V. (...) beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, “die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)”; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, bijgevolg niet opgaat en dat “de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K.V.”; (...).”

Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché J.S. (...), wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché J.S. (...), zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Verzoeker brengt geen enkele reden noch enige vorm van bewijs bij dat de gescande handgeschreven handtekening die op de bestreden beslissing fungeert niet volgens hetzelfde systeem zou zijn geplaatst, waardoor deze gescande handtekening niet dezelfde waarborgen zou hebben als de gewoonlijk gescande handgeschreven handtekeningen, waarmee de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken worden ondertekend. Verzoeker beperkt zich tot de algemene stelling dat een ingescande handtekening in principe door eender wie geplaatst kan worden. De enige reden waarom er volgens verzoeker dient getwijfeld te worden aan het feit dat attaché J.S. effectief die bestreden beslissing genomen heeft, betreft het feit dat het medisch verslag als contactpersoon D.,VL vermeldt en werd gericht aan mevrouw D.N. die als contactpersoon vermeld staat op de bestreden beslissing. Zoals hoger reeds gesteld, is het niet onlogisch dat een dienst als de Dienst Vreemdelingenzaken zich enigszins organiseert en niet steevast de beslissingnemende attaché opgeeft als contactpersoon. Op de bestreden beslissing staat inderdaad mevrouw D.N. als contactpersoon vermeld. Het is niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer zijn medisch attesten door een administratief assistent laat overmaken aan de persoon die als contactpersoon vermeld staan en dat zowel voor interne als externe verzendingen dezelfde contactpersoon wordt vermeld. Verzoeker verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché J.S. is genomen en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing worden geïdentificeerd, namelijk attaché J.S. wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché J.S. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Het loutere feit dat een derde persoon een dossier voorbereidt voor de beslissing nemende attaché en hierbij zowel intern als extern optreedt als contactpersoon, doet geen afbreuk aan het feit dat attaché J.S. zich de beslissing toe-eigende. Temeer daar uit vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds gebleken is dat het door verweerder gehanteerde systeem van ingescande manuele handtekeningen de nodige waarborgen voorziet dat deze enkel door de attaché zelf kunnen worden geplaatst. De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

Bijgevolg doet de loutere omstandigheid dat de handtekening van attaché J.S. (...) een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd. Evenmin kan de aangevoerde schending van een substantiële vormvereiste worden aangenomen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.4. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“- Schending van het art. 3 EVRM;

- Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet;
- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — motiveringsverplichting;
- Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;
- Manifeste beoordelingsfout.

4.2.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.2.

De adviserende geneesheer stelt in het advies dat:

- de betrokken ziekte zijnde de familiale middellandse zeekoorts (: een erfelijke, autosomaal recessieve aandoening) waaraan de verzoeker lijdt, inderdaad ernstig is en bij het uitblijven van een adequate en continue behandeling, een reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven en/of fysieke integriteit;
 - er in medische-technische zin aanwezigheid waar te nemen is van artsen en de medicamenteuze behandeling (colchine) in Armenië;
 - het niet aan de adviserende geneesheer is om advies te verlenen of een evaluatie te maken van de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicamenteuze behandeling:
- “Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.”

Besluit

Met andere woorden, de ziekte van de verzoeker is ernstig en er is een blijvende, levenslange behandeling noodzakelijk zonet komt het leven van de verzoeker en / of zijn integriteit in gevaar. De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan weer de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg te beoordelen aangezien dit niet kadert in het advies van de adviserende geneesheer.

4.2.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan weer in de bestreden beslissing dd. 12/05/2011 met betrekking tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg dat:

- de medicijnen bij de apotheker tegen betaling verkrijgbaar zijn in Armenië;
- uit het verslag van de adviserende geneesheer niet blijkt dat de verzoeker arbeidsongeschikt is en de verzoeker dus voor zijn medische kosten en opvolging zou kunnen instaan;
- het onwaarschijnlijk voorkomt dat hij niet terecht kan bij familie, vrienden en kennissen voor de nodige ondersteuning;
- er zijn 2 (betalende (?)) gespecialiseerde klinieken voor de middellandse zeekoorts in Armenië;
- er zijn 35 polyklinieken en de zorgen zijn er gratis van overheidswege;
- de gespecialiseerde behandeling zou gratis zijn;
- het IOM geeft microkredieten.

Het mag duidelijk zijn dat deze vaststellingen onmogelijk kunnen doorgaan als een deugdelijke, draagkrachtige motivering om te besluiten tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg.

- de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de financiële draagkracht van de verzoeker;
 - de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat de verzoeker arbeidsgeschikt is maar de adviserende geneesheer heeft zich hierover evenwel niet uitgesproken;
- inderdaad, indien de adviserende geneesheer zich over de arbeids(on)geschiktheid niet uitspreekt, dan kan door de Dienst Vreemdelingenzaken niet deugdelijk besloten worden dat de verzoeker arbeidsgeschikt is het was immers niet in de opdracht van de dokter om hierover uitspraken te doen
- er is een loutere veronderstelling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de geneesmiddelen, behandeling en ondersteunen mede door familie, vrienden en kennissen zullen betaald worden : “het onwaarschijnlijk voorkomt (...)”;
 - de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de betaalbaarheid van de gespecialiseerde klinieken ; de niet gespecialiseerde klinieken zouden dan weer mogelijks wel gratis zijn;
 - er is geen specifieke informatie omtrent de bewering dat de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn;

- het IOM heeft niet als opdracht om te zorgen voor levenslange ondersteuning met betrekking tot verzoekers levensnoodzakelijke behandeling;

- de Dienst Vreemdelingenzaken verliest bij de motivering eveneens uit het oog dat een continue behandeling levensnoodzakelijk is, zoals de adviserende geneesheer ook bevestigt;

Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kan niet besloten worden dat de ononderbroken behandeling in Armenië gewaarborgd is en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoeker dat zijn leven en / of fysieke integriteit in gevaar komt.

De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden.”

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché adviseert dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Verder motiveert de bestreden beslissing dat de medische opvolging of behandeling en medicatie geografisch en financieel toegankelijk zijn in het herkomstland van verzoeker. Verweerder concludeert dat verzoeker lijdt aan een aandoening die hoewel dit kan worden beschouwd als aandoening die een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat worden behandeld, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak onderzocht wordt in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het op het ogenblik van de aanvraag geldende artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zondig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat de motieven betreffende de financiële toegankelijkheid onmogelijk als deugdelijk en draagkrachtig kunnen worden beschouwd. Hij meent dat zijn financiële draagkracht onvoldoende werd onderzocht.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers herkomstland. Zo motiveert verweerder in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië: De medicijnen die betrokkene nodig heeft zijn beschikbaar in Armenië. Ze kunnen tegen betaling verkregen worden bij de apotheker. Volgens Rapport Health in Transition: Armenia health system review zijn de apothekers verspreid over het hele land maar het merendeel bevindt zich in de hoofdstad Erevan. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, hij kan dus instaan voor de kosten van de behandeling en eventuele opvolging. Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat betrokkene helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie zij terecht kan voor de nodige ondersteuning. Opvolging is beschikbaar in Erevan. Er zijn twee klinieken gespecialiseerd in de aandoening van betrokkene. De ziekenhuizen in kwestie zijn: Muratsan" University Hospital, Clinic of Therapy RA, Yerevan, 114 Muratsan str en Center of Medical Genetics and Primary Health Care 4 Tigran Mets avenue, Yerevan 375010

Primaire gezondheidszorg is ook beschikbaar in Erevan. Er zijn 35 polyklinieken in Erevan en volgens Basic Benefits Package zijn de zorgen gratis van overheidswege. Verder zijn gespecialiseerde zorgen mogelijk in het Arabkir Joint Medical Center in Erevan. Gespecialiseerde behandeling voor patiënten is gratis. Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.”

Verweerder heeft aldus niet enkel de geografische doch ook de financiële toegankelijkheid onderzocht. Uit de eenvoudige lezing van de motieven blijkt dat verweerder rekening hield met zowel de algemene situatie van de gezondheidszorg in Armenië, als met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Door te onderzoeken of verzoeker arbeidsgeschikt is, of hij financieel kan worden bijgestaan door familie, vrienden en kennissen en de betaalbaarheid van de verschillende gezondheidszorgen na te gaan, heeft verweerder wel degelijk verzoekers financiële draagkracht onderzocht. Het enkele gegeven dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verweerder laat de Raad niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing en vormt geen grond tot vernietiging.

Verzoeker meent dat de adviserende geneesheer zich niet heeft uitgesproken over de arbeidsgeschiktheid van verzoeker nu dit niet zijn opdracht is hier uitspraken over te doen. Gelet op de formulering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is het duidelijk dat verzoekers aandoening dient te worden onderzocht in het kader van een terugkeer naar Armenië. Zowel verzoekers artsen als de ambtenaar-geneesheer hebben vanuit dit oogpunt hun medische attesten respectievelijk advies opgesteld, zodat kan worden verondersteld dat alle nodige informatie voor deze beoordeling hierin werd opgenomen. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers arts in het door hem opgestelde gedetailleerde medisch attest, gericht aan de adviserende arts van de Dienst Vreemdelingenzaken, het volgende antwoord op de vraag *“In welke mate kan de patiënt nog een normaal leven leiden (inclusief het verwerven van een inkomen)?”*: *“perfect normaal leven”*. De ambtenaar-geneesheer baseerde zijn advies op onder meer dit medisch attest. Verzoeker betoogt dat in het medisch advies niet expliciet

wordt vermeld dat verzoeker arbeidsongeschikt is. Dit motief vindt echter steun in de stukken van het administratief dossier en verzoeker brengt geen enkel element naar voor waaruit blijkt dat hij gelet op zijn aandoening arbeidsongeschikt is en aldus niet in staat is een inkomen te verwerven om zijn medische behandeling te financieren.

Tevens heeft verweerder mogelijke alternatieven nagegaan, zoals financiële steun door familie, vrienden en kennissen. Verzoeker bekritiseert deze motieven in de zin dat het om veronderstellingen gaat, doch toont op geen enkele wijze aan dat deze veronderstellingen foutief zijn. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder de betaalbaarheid van de gespecialiseerde klinieken en de gespecialiseerde behandeling niet zou hebben onderzocht. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing *“gespecialiseerde behandeling voor patiënten is gratis”*. Hij ondersteunt deze stelling met een verwijzing naar een gesprek met een Armeens arts en parlementslid op 6 juli 2010. Verzoeker wijst er ten slotte op dat een levenslange behandeling noodzakelijk is doch dat de IOM niet de opdracht heeft om voor een levenslange ondersteuning te zorgen. De Raad wijst erop dat verweerder nergens in de motieven aangeeft dat de IOM voor een levenslange ondersteuning zou kunnen zorgen integendeel. Verweerder motiveert expliciet dat *“De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.”* Gelet op de eerdere vaststelling van verweerder dat verzoeker niet arbeidsongeschikt blijkt te zijn, in samenlezing met de motivering dat de IOM verzoeker kan helpen een nieuw leven op te starten, toont verzoeker geenszins aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd zou hebben dat de medische behandeling ook financieel toegankelijk is voor verzoeker. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusies van verweerder, hij niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan met welke informatie verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij de vraag naar de financiële toegankelijkheid van de behandeling, noch toont hij aan dat de conclusies die verweerder trok uit het geheel van de door verzoeker uiteengezette situatie, de door hem neergelegde medische attesten en het advies van de ambtenaar-geneesheer dienaangaande evenals de verschillende informatieve documenten met betrekking tot Armenië, kennelijk onredelijk zijn.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan aldus niet worden aangenomen.

Inzoverre verzoeker ook de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moeten concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar zijn gezondheidstoestand en bekritiseert de motieven aangaande de financiële toegankelijkheid van de medische behandelingen. Uit bovenstaande bespreking is evenwel gebleken dat verweerder uitgebreid heeft onderzocht of de nodige medische behandelingen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de door

verweerder getrokken conclusies kennelijk onredelijk of op onzorgvuldig wijze tot stand zouden zijn gekomen.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN